

patogūmy

žiopla klaide

nepatogūmy

3/11

Diktantas

Traukėjus nupasikuoja tollyn, jo dundesj
nuimena apsnigti miškai ir ruskandina
tankmeje. Tačiau, tik užmungei girių židė po
kojoms sniegas, ~~nes~~ nu, išrikiavo žasele,
pamažu linquoja ežero link visas palkas
živej. Ant pėčių ~~un~~ sėklos dienos, rankose aštūn
gręžtai ledui praeigtis, o ilgi silti kailinių
slugai skvernais paru sniego. Dažnai takto
bematant išnuoja prokarto lašai, sunku
eiti, nes nakti siautėjot puja, kur užstavoti, visai
suligojno miško telus taipuis. Tačiau vyras
ryžtingai mina sniege savo taką, braunari
prae ežero, kur po ledų jų laukia sidabrinis
laujos, dyglinoti eserai, rojuinis lydekos...
Tyras oras, ramybė, sveikata laukia. Pabūti
ant ledos, kad ir trumpa žiemos dieną, iš-
gręžti jomė desinti ekečius, gerokai pamukli-
ni rankas, kojas ir pajunti, kad nusime ter kelių

metų nėštą, pajautnejai, padarai žvalseus,
auškes nės ir aštrenės tapo tavo mintys.

Kai sugrįžti į miestą, dalinėsi savo džiaugsmu
su sėme, draugais, kimbi į darby ir skai-
čiuojį dienos, kad tik gręžian vėl galėtum
atsidurti ant ledo, ant baltų ežero platybių...

Pagal N. Dautartę.

Diktantas

940509

Kokia skaudi, kokie tragika nūros litera-
turai XIXa. pabaiga - XXa. pradžia. Ūgenaspo
kito gruwo * Naučaitis, Kudirkos, Miniskis, Ja-
nowis, Gėli, Biliūnės... O jeigu jie visi būty
gyvenę ir dirbę! Kaip sunkiai jie visi iš-
dyg spaudos draudimo užalintoje to
meto tikroje, per tokį vargą ejo prie aš-
džio, kaip dirbo lietuvių! Attodel, kad
caras ir likimas sudarė sandorij prae
nūry kalbas ir rasti; ten, kur ~~ne~~ nepavyks
te caro administracijai kertė džiova.
Noriuau, ar yra mažos tautos išterijoje

laikotarpis, kurių jų galutis paradinti lai-
nungu. Nėlaičiuoja ir mūsų literatūrą,
visą laiką turėjusi laikyti glebyje, sau
apti vi ginti patį gėruogiaus - savo
kalbos. Už tai, kai nandien kas uosis
priskiria lietuvių literatūrai meninį nei-
pratinimą, nesuprantanti, ko čia daugiau-
kvailimo ar piktos varios. Pažiūrek,
žinuojau, per tokias vargus ejom! ^{jeigu}
išejome, tai čia nemožas ^{tos} nei pras-
sios, pilkos literatūros, to nauvonus bilo-
mo teatro, ty vargo mininkę, organiza-
vusių katedros pirmuosius idvorus, nuo-
pelnuos. Žinoma, kuri uosis Paruziniuje visi
jie buțy pasiekę daugiau. Bet meninia-
kas nepasiranka Feivynės. Jis gali jis tik
naujoti. Atgriji jos duoną valgydoras.
Šiurpas per uogą pereina, kai pagalvo-
ji, kad visus tuos vyrus, kranju iška-
sejusius numerus „Mūsų žalos“ ar „Klimdzian“,
kad beveik visus galėjan dar rasti gyvus.
Galėjom, jeigu likimas ar Deivas netiž

is vien su carais.

Rasėnėlis

940912

Kuo pasidžiaugiam kelioneje...

Kelione po Dzūkija buvo tikrai labai uos-
tebi. labai drėgu, tačiau su mūsų vasario
poete Ona Baltrušaiti. Kelianti su „Šilo“
mokykla visose kelionėse buvo labai linksmia
iš gera, tačiau tokiai senkiasi laikais di-
rektorius gresus autobusus, ir retgi du.
Nirž, kelią, nus linksmiuo etuogė pris
mokyklos kolektivas „Šilelis“. Siekvienuje
kelionėje mokytoja D. Valčiukė parašojo
apie tiektuvius upelių ir kalneli.

Pirmasis sestojimas - Pivašiūnai. Tokia
me možame, negrūtame laimelyje, o tokia
grūž bažnyčia ir jos aplinka. Smaga buvo
klaujti dvi kisko „otekinė“.

Dangu mokykloje nus priime siltai.
Sios mokyklos moksleivis numeris parašo-
jo apie si kraštą, jo pavadinimo kilus,